

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.573 van 3 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2006 het Rijk binnen en diende op 28 augustus 2006 een asielaanvraag in. Op 11 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Taptig (District Solukhumbu), Nepal. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U werkte voor een bedrijf in watervoorziening. Uw problemen in Nepal ontstonden in 2058 (Nepalese tijdsrekening, komt overeen met 2001 in de Gregoriaanse kalender). Omwille van uw opleiding als electricien waren de Maobadi in u geïnteresseerd. Ze zetten u onder druk opdat u zich bij hen zou aansluiten. Uw weigering werd enkel geaccepteerd indien u een deel van uw loon afstond aan de Maobadi. Bovendien werd u regelmatig opgezocht om onderdak en voedsel te verlenen. Op 02.02.2061 (15 mei 2004) kwam de politie bij u langs. U werd meegenomen ter ondervraging en drie dagen*

vastgehouden en mishandeld. U werd ervan beschuldigd de Maobadi financieel te ondersteunen. U kwam vrij na bemiddeling van uw vader en de voorzitter van het dorp. U diende een document te ondertekenen waarin u aanvaardde dat indien u hulp zou bieden aan de Maobadi, u gestraft zou worden volgens de terrorismewet. Op 25.03.2061 (9 juli 2004) hield u een werkvergadering over de op stapel staande waterprojecten in het district. De vergadering werd verstoord door vier Maobadi die u hardhandig aanpakten. Een van hen was regiobevelhebber Kazi Sherpa. Ze eisten 25% van het bedrag dat door de overheid besteed zou worden. Door de tussenkomst van de andere leden van de vergadering verlieten de Maobadi de ruimte maar ze waarschuwen u in de toekomst in te gaan op hun eisen. Uiteindelijk diende u 25% van het projectbudget af te staan maar dankzij de inspanningen van de plaatselijke bevolking, raakte het project toch nog in orde. Een paar dagen later bleek dat door de slagen die u ondergaan had, u een cyste in de buikstreek had gekregen. U werd door uw behandelende arts naar Kathmandu doorverwezen voor een operatieve ingreep. Na de operatie keerde u terug naar uw dorp, Omdat uw woning centraal in het dorp lag en u over water en electriciteit beschikte, kreeg u regelmatig bezoek van de Maobadi en wordt u ook veelvuldig gecontroleerd door de politie. Op 10.10.2062 (23 januari 2006) lieten Maobadi enkele zaken achter in uw woonst. Het betrof o.a. verboden zaken als wapens, pamfletten en een drukpan. Op 7.12.2062 (20 maart 2006) hield de politie een huiszoeking bij u op een moment dat u niet thuis was. De goederen van de Maobadi werden gevonden. Daartussen zaten ook enkele persoonlijke documenten van de onlangs verdwenen vrouw van een politieagent, Sarki Thapa. Daardoor beschouwde de politie u als een Maobadi en achtte ze u schuldig aan de ontvoering van de vrouw. Uw vader en broer werden zwaar geslagen en uw broer werd meegenomen ter ondervraging. Uw buurman wist u tijdig op uw werk te contacteren en lichtte u in over wat voorgevallen was bij u thuis. U ging zich schuilhouden bij een oom. Uw vader zocht u daar op en vertelde dat uw broer door de politieagenten aangehouden was en verdacht word van samenwerking met u. U had een week tijd om u aan te bieden, anders zou u beschuldigd worden van terrorisme. Al uw documenten waren in beslag genomen. Maar ook de Maobadi reageerden op de inval van de politie. Ze lieten uw vader weten dat u onzorgvuldig was omgesprongen met hun materiaal en dat dit niet de eerste keer was dat u hen tegenwerkte. Daarom stelden ze een ultimatum: indien u niet binnen de drie dagen de door de politie in beslaggenomen spullen kwam terugbrengen naar een welbepaalde plaats, zou een zware straf volgen. U ging zich schuilhouden bij een oom en uw vader trachtte uw broer vrij te krijgen. Hij slaagde daar echter niet in omdat de politie weigerde hem vrij te laten zolang u zich niet kwam aangeven. Omdat de situatie te gevaarlijk was voor u, vertrok u op 19.12.2062 (1 april 2006) richting Delhi. Daar verbleef u bij een vriend van uw oom. Alles werd geregeld voor uw vertrek en op 25 augustus 2006 verliet u Delhi, via Parijs, richting België. Op 28 augustus 2006 vroeg u hier asiel aan. Sinds hij meegenomen werd door de politie, is uw broer nog steeds spoorloos. Uw ouders kaartten deze situatie aan bij de politie en bij een mensenrechtenorganisatie. De Young Communist League contacteerde uw ouders om navraag over u te doen. Uiteindelijk staken zij het huis van uw ouders in brand. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een brief van uw vader (dd. 1 november 2007), een brief van een mensenrechtenorganisatie (dd. 28 maart 2006), een attest van de VDC Taping (dd. 13 maart 2007), een aanvraag tot schadevergoeding door uw vader (dd. 10 maart 2007), 2 brieven van de Maobadi (dd. 21 en 28 maart 2006), een oproepingsbrief van de politie (dd. 20 maart 2006), een werkattest (dd. 20 maart 2006) en ziekenhuisattesten”.

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker “bestrijdt de motivering van de aangevochten beslissing” en meent dat “het CGVS heeft zijn asielaanvraag niet grondig onderzocht.”
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de

grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Nopens de status van vluchteling.

4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen identiteitsdocumenten neer die zijn voorgehouden identiteit kunnen staven. Hij verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad en dat al zijn documenten door de politie in beslag genomen werden (gehoorverslag CGVS, 23.10.2007, p. 7). Verzoeker verklaart een belangrijke persoon te zijn in zijn omgeving met een goede baan. Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij zijn identiteit niet genoegzaam kan aantonen. Dit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas.
5. Verzoeker verklaart illegaal via India en Frankrijk naar België te hebben gereisd en hij *“blijft erbij dat de smokkelaar in het bezit was van de twee paspoorten en deze ook liet zien aan de desbetreffende ambtenaren. Hij ontmoette de smokkelaar voor de eerste maal op de luchthaven. De oom van verzoeker heeft alles geregeld. Het paspoort had een donkergroene kleur en zijn pasfoto bevond zich in het paspoort. Verzoeker droeg gedurende de ganse reis twee zakken, één in elk hand, zodat er werd gedaan alsof ze twee goede vrienden waren en de smokkelaar zijn paspoort droeg omdat hij geen vrije handen meer had. In Parijs diende verzoeker in de lijn te gaan staan voor de immigratiedienst. Op dat moment kreeg hij zijn paspoort en had hij een individueel gesprek met een douanier. De douanier keek naar het paspoort en het visum, daarna werd het gezicht op de foto vergeleken. Men heeft geen verdere uitgebreide vragen gesteld. Verzoeker blijft erbij dat hij de waarheid vertelt. Zelfs als zou verzoeker, quod certe non, niet de volledige waarheid vertellen over zijn reisweg kan dient geen motief zijn om aan te nemen dat hij geen gevaar zou hebben gelopen in zijn thuisland.”*
1. Verzoekers beweringen dat de smokkelaar de documenten bij zich hield, alles voor hem regelde en hij zelf nooit persoonlijk werd aangesproken zijn ongeloofwaardig en kunnen niet geobjectiveerd worden. Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en niet objectief weerlegt door verzoeker, worden op internationale luchthavens passagiers herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voor zover verzoeker illegaal zou reizen dienen zijn verklaringen uitvoerig en gedetailleerd te zijn zodat hij minstens aannemelijk maakt dat hij een dergelijke reis heeft beleefd. Dit is niet het geval. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat *“Reeds voor het betreden van het luchthavengebouw te Delhi wordt het paspoort een eerste keer gecontroleerd. Vervolgens wordt het paspoort bij het inchecken gecontroleerd en nogmaals bij de immigratiediensten.”* Verzoeker heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op dit vals paspoort en kent zelfs de naam niet waaronder hij reisde. Dat zijn smokkelaar dermate onprofessioneel zou handelen en zijn netwerk in gevaar zou brengen door verzoeker onvoorbereid de reis te laten aanvatten kan niet overtuigen. Hoe dan ook kan verzoeker ook zijn voorgehouden reis staven door andere reisbescheiden zoals een vliegtuigticket,

instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken welke vlucht hij nam en wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Verzoekers zijn verklaringen inzake zijn reisweg zijn onvoldoende om aannemelijk te maken dat hij illegaal naar België is gereisd.

6. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196).
7. Verzoeker legde ter adstruering van zijn asielmotieven volgende documenten neer: een attest van de "National Human Rights Commission", 2 brieven van de Maobadi, een oproepingsbrief van de politie, een attest van de VDC Taping, een brief van zijn vader, een aanvraag tot schadevergoeding van zijn vader, een werkattest en ziekenhuisattesten.
8. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat aangezien verzoeker zijn identiteit niet aantoonde hij evenmin aantoonde dat de neergelegde stukken hem aanbelangen en de stukken hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde kunnen hebben.
1. *De bestreden beslissing stelt dat "blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat een van de attesten die u neerlegde, vals is. Het betreft het attest van de mensenrechtenorganisatie National Human Rights Commission, dd. 15.12.2062 (28 maart 2006). Dit attest moet uw verklaringen dat uw broer wegens u gearresteerd werd door de veiligheidsdiensten en dat men sindsdien ieder spoor van hem bijster is, staven. Gezien de verdwijning van uw broer rechtstreeks samenhangt met uw beweerde vervolging door de Nepalese autoriteiten en uw problemen met de Maobadi, ondermijnt het gebrek aan authenticiteit van dit attest verder uw algemene geloofwaardigheid. Gelet op de vaststelling over de valsheid van bovengenoemd attest, kan de brief van uw vader, dd. 13.12.2062 (26 maart 2006), gericht aan hogergenoemde mensenrechtenorganisatie en die door deze organisatie ter ontvangst werd afgestempeld, evenmin worden weerhouden ter staving van uw asielrelaas."*
1. *"Wat betreft het attest van de mensenrechtenorganisatie NHRC" stelt verzoeker "dat zijn vader het nodige heeft gedaan om dit document aan te vragen bij het NHRC (district Galukhumbu). Verzoeker is enorm verontwaardigd te horen dat dit een vals document zou zijn. Er is het nodige gedaan om de organisatie te contacteren met het verzoek te bevestigen (of niet) dat dit document is afgeleverd door hun organisatie. Tot op vandaag heeft men nog geen reactie gekregen."*
2. *Uit het dossier blijkt dat het contact met de organisatie NHRC vlot kan gebeuren en cedoca een gedepersonaliseerde versie van het document heeft laten onderzoeken waarvan geconcludeerd werd dat het een vals attest betrof. Verzoeker kan mogelijk "verontwaardigd" zijn doch dit is geen verklaring voor het voorleggen van valse stukken dat hem dan ook kan aangewreven worden. Dit klemde te meer daar de CGVS er terecht op wijst: "dat zowel het attest van de VDC Taping als de oproepingsbrief van de politie, dd. 07.12.2062 (20 maart 2006) en de oproepingsbrief van de Maobadi, dd. 08.12.2062 (21 maart 2006), een identieke opmaak hebben. Bovendien hebben de oproepingsbrief van de politie en de oproepingsbrief van de Maobadi elk als referentie 062/063."*

3. Volgens verzoeker *“hebben alle documenten in Nepal dezelfde opmaak (zowel deze van de overheid als deze van de private sector)”*. Verder stelt het verzoekschrift: *“het getal 032/063 is geen referentie maar is een jaartal. Het is dus logisch dat op beide documenten deze getallen terug te vinden zijn, aangezien ze beide zijn opgemaakt in hetzelfde jaar. Dit is te vergelijken met het Belgisch schooljaar vb 2006-2007, of gerechtelijk jaar 2007-2008. Daarnaast wordt er nog een ander getal vermeldt wat wijst op de hoeveelste akte het document betreft in dit jaar.”*
4. De loutere bewering dat alle Nepalese instanties gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, de politie, de maobadi, de administratieve overheden en de private sector, in hun administratie dezelfde opmaak en lay-out van documenten zouden hanteren is niet ernstig en wordt door verzoeker niet geobjectiveerd. Uit de vertalingen van de stukken blijkt dat de getallen “62/63” het verzendingsnummer betreffen. Dat dit zowel op de brieven van de maobadi als die van de politie telkens zou overeenstemmen met het jaartal is eveneens bevreemdend. Dergelijke formele eigenaardigheden halen de geloofwaardigheid van deze documenten verder onderuit.
2. Inzake de overige documenten die verzoeker neerlegde stelt de bestreden beslissing: *“De brief van uw vader is afkomstig van een subjectieve bron en kan derhalve uw asielrelaas niet ondersteunen. De aanvraag van uw vader tot schadeloosstelling bij de VDC is onvoldoende om alsnog voorgaande vaststellingen over het gebrek aan bewijswaarde van de andere door u neergelegde documenten te herstellen. Het attest van uw werkgever staft uw professionele activiteiten, die niet worden betwist. Uw medisch dossier ten slotte kan aantonen dat u op 25.04.2061 (9 augustus 2004) in het ziekenhuis werd opgenomen wegens een aanval op uw persoon; luidens dit dossier door terroristen/maoïsten. Echter, een medisch attest is geen sluitend bewijs over de omstandigheden waarin een persoon verwondingen zou hebben opgelopen. Een arts doet immers een vaststelling over een fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen, kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen - hij kan dit ondermeer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen - doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen, vaststellen. Het door u neergelegde medisch dossier vormt dan ook geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde mishandelingen door de Maobadi in 2004.”*
1. Verzoeker stelt: *“De huisdokter van verzoeker woont in hetzelfde dorp en was tevens aanwezig op de vergadering betreffende de waterprojecten. De dokter heeft dus gezien hoe de Maobadi op voornoemde vergadering zijn binnengevallen en verzoeker hebben toegetakeld. De dokter heeft hem toen dadelijk pijnstillers voorgeschreven. Aangezien de infrastructuur niet toeliet om verzoeker te verzorgen in zijn dorp werd hij door zijn huisdokter doorverwezen naar het hospitaal in Kathmandu. De huisdokter deed het nodige om attesten op te maken voor dat hospitaal zodat ze wisten wat er diende te gebeuren. Aangezien de arts aanwezig was op het moment van de aanval kan dit motief niet meer weerhouden worden.”*
2. Een medisch attest kan slechts de medische toestand vaststellen en spreekt zich niet uit over de oorzaak hiervan. Zelfs met oog op doorverwijzing naar een ander hospitaal kan slechts worden aangenomen dat de dokter eventueel de aard van de verwondingen toelicht doch niet wie hem deze toebracht en zeker niet onder de vermelde politieke bewoordingen *“aangerand door een terrorist”*. Dat de dokter

aanwezig was op de vergadering, wat overigens een loze bewering is die niet wordt gestaafd, doet hieraan geen afbreuk.

9. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht wijst op de gewijzigde situatie in Nepal, met name op het vredesakkoord, de organisatie van verkiezingen en de aanwezigheid van de VN in Nepal.
1. Verzoeker stelt: *“Het CGVS argumenteert heel frequent op zijn beurt dat algemene rapporten en vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaan om aan te tonen dat iemand in zijn land van herkomst werkelijk gevaar loopt. Naar analogie kan dan ook het CGVS op zijn beurt geen gebruik maken van algemene rapporten. Deze uiteenzetting zegt niets over de persoonlijke toestand van verzoeker en zijn persoonlijk gevaar.”*
2. De vrees van verzoekende partij moet niet alleen subjectief bij haar aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003). Dit is in casu niet het geval. Verzoekers asielaanvraag is bedrieglijk over de hele lijn, in het bijzonder wat betreft zijn voorgehouden reisweg en de documenten die hij neerlegt. Er kan dan ook geenszins geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging die evenmin wordt geobjectiveerd. Verzoeker maakt voor het overige niet aannemelijk dat de informatie waar de Commissaris-generaal haar oordeel op baseert niet relevant of niet correct zou zijn. Evenmin voert hij nuttige, objectieve informatie aan. De correcte beoordeling van de actuele situatie in Nepal door de Commissaris-generaal wordt dan ook geenszins weerlegd.
10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

11. In subsidiaire orde vraagt verzoeker hem *“het voordeel van de subsidiaire bescherming te bieden”* doch geeft hiervoor geen concrete argumenten. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk.
1. Voor zover in Nepal sprake was van een conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c), spreekt verzoeker de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratieve dossier toegevoegde informatie ook op dit punt niet afdoende tegen. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst terecht op de gewijzigde situatie *“Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand”*. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

dhr. B. PIL,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.